

Serge Delaive

Le sexe des bœufs

deux extraits

J'ai parcouru le fleuve Irrawaddy
entre les cités désertes et Pagan
accroupi à hauteur du sexe des bœufs
en une longue journée saignée
par les femmes aux joues d'or

Étranger dans la cohue de l'entrepont
parmi les ballots de tissus les pavots
je mendiais une cigarette un bol de thé
je contrariais le ballet safran des dévots
alors que défilaient sur la rive sans marée
les pagodes blanches et des effluves

Un enfant moine me tend le bol tiède
son frère cadet parabellum au ceinturon
me présente un mégot une bouffée
en descente vers le dôme de Rangoon
à la vitesse du bois flotté du bois ballant
et des tissus miraculeux qui s'ouvrent
sur le fleuve comme des pétales de lotus

Het geslacht van de ossen

twee fragmenten

Ik ben de Irrawaddyrivier afgevaren
tussen de verlaten steden en Pagan
gehurkt voor het geslacht van de ossen
op een lange dag adergelaten
door vrouwen met gouden wangen

Vreemde in het gedrang op het tussendek
tussen de balen stof de papavers
schooide ik om een kop thee een sigaret
ik verstoorde het saffranen ballet van de vromen
terwijl op de oever zonder getij
walmen voorbij gleden en witte pagoden

Een kind-monnik reikt me de lauwe kop aan
zijn jonger broertje parabellum aan de riem
biedt me een peuk aan en een trekje
op de afvaart naar de dom van Rangoon
mee met het drijfhout met het deinhout
en de wondere weefsels die zich op de rivier
ontvouwen als de bloemen van de lotus

Je me souviens qu'à Mandalay la nuit
dans les rues d'angle aveugles et terreuses
il m'arrivait de rester le long des heures
accroupi sur les talons les bras posés
contre l'oracle solide des genoux
longtemps ces heures m'imprégnaient
à hauteur du sexe des bœufs
et des essieux aux cercles infirmes des chariots

Puis le jour d'un ciel limpide comme l'hiver
enfoncé dans le ciel encore de sébiles
gravir les marches jusqu'à la marelle
de ce ciel pulvérisé milliers de fois réfléchi
au front du temple effarant couvert dans l'entier
de miroirs brisés pour s'y surprendre soi-même
au plus profond en dedans des cinquante et deux
étages de l'être mais déjà le soleil verse sur la plaine ronde

– Comme moi tu mourras – m'avait lâché la veille
entre ses dents rougies par les chiques de bétel
l'homme passé l'âge au bout de la contre-allée
– des pétales glisseront sur ton tombeau
apprivoise ta peur sous la posture de la vie circulaire –
La nuit venue j'avais éjaculé ma petite mort dans les latrines
et mon amour elle a compté aux empreintes de mes pas
toutes mes existences écoulées dont celle du bœuf

Ik weet nog hoe ik 's nachts in Mandalay
op blinde grauwe straathoeken
soms urenlang bleef zitten
hurkend op mijn hielen, mijn armen rustend
op het stevige orakel van mijn knieën
lange tijd doordrenkten me die uren
voor het geslacht van de ossen
en voor de wagenassen met hun zwakke spillen

Dan de dag met een lucht diafaan als de winter
in de lucht nog meer verzonken offerschaaltjes
de treden bestijgen tot hoog in de hinkelbaan
van deze vergruisde hemel duizendmaal weerkaatst
in de grootse tempelgevel helemaal bedekt
met gebroken spiegels zodat je jezelf plots ziet
in de diepste kern van de tweeënvijftig trappen
van het zijn maar reeds straalt de zon op het ronde plein

– Zoals ik zul je sterven – had achter in de zijgang
de overjaarse man me de vorige avond toe gesist
tussen tanden rood van betelpruimen
– bloesems zullen op je graf vallen
overwin je vrees in het teken van het ronde leven –
's Nachts had ik mijn kleine dood in de plee gespoten
en aan mijn voetsporen kon mijn geliefde
al mijn voorbije levens tellen waaronder dat van de os

Mille marches sous l'ombrelle afin d'accéder au ciel
de marelle quand il brûle impavide au couchant
et se propage diffracté aux colonnes du temple
milliers de soleils en agonie féerique au moyeu du ciel
pourtant perméable et bleu à l'intérieur de lui-même
avec en son extrémité un croissant de lune rotative
sur le seuil des mille marches de la colline de Mandalay
au premier pas de la marelle est un temple voué
au plus grand livre mille pages voûtées d'écriture de marbre

Et le bateau se laisse avaler par le fleuve
des cités désertes lent voyage à l'envers
de la course du monde qui louvoie de travers
comme une fabuleuse remontée sur les rives du temps
charrue soc sexe des bœufs femmes aux joues d'or
fleuve libre sans oppression de berges mais soumis
à la junte aux relents opiacés à la jungle des confins
le moinillon ou le soldat son cadet me récite le sâtra
qui m'emporte loin des sols mouvants de l'entrepont
sur les volutes dérisoires de la fumée où dansent le vrai le faux

Duizend zonbeschutte treden om de hinkelhemel
te bereiken die onversaagd in het westen brandt
en zich gebroken voortplant bij de tempelzuilen
duizend zonnen in een feeëriek doodsstrijd in de hemelspil
die toch doorlatend is en blauw in zijn diepe kern
met op het eind een maan, draaiende sikkkel
aan de voet van de duizend treden van de heuvel van Mandalay
in het eerste hokje van de hinkelbaan staat een tempel gewijd
aan het grootste boek duizend bladzijden buigend onder marmeren geschrif

En het schip wordt opgeslorpt door de rivier
van de verlaten steden langzame tocht tegen
de stroom in van de wereld die tegendraads laveert
als een mythische terugreis op de oevers van de tijd
ploeg schaar geslacht van de ossen vrouwen met gouden wangen
rivier vrij van oevers maar onderworpen aan de junta
de opiumwalmen het oerwoud van de grensstreek
het monnikje of de soldaat zijn broertje ratelt de soetra af
die me meevoert ver van het drijfzand van het tussendek
op de iele slierten rook waarin het ware het valse dansen

Quelle cargaison au fond de nos cales sur le fleuve
bouche béante ? Qui prétend dicter le choix
de la trajectoire ? Le seul écart toléré réside dans le nombre
et la durée des escales puis la vitesse le reste le bien
le mal est affaire d'illusions coupables et c'est la roue
des aubes sales qui tourne encore là bas au bout
dans l'estuaire où nous nous échouons avec des baleines
milliers de soleils blanchis à nos squelettes sans surprise
sauf peut-être les compagnons de traversée les vagabonds
et l'âcre acuité de la fumée ajoutée au ciel de marelle

Vivre à hauteur du sexe des bœufs dans les jours châtrés
en attente suant à l'attelle d'un chariot lourd
Mais qui te cornaque t'arnaque bête de somme ?
Il place les œillères pour que tu avances rectiligne
frayant les ornières de ta peine à travers ce champ
sans révolte tu piétines et foules ta rage enfouie
heureux alors quand déchu à bout de force
il te détellera et t'affranchira Apprendre à jouir
de ton sexe arraché cet épouvantail fiché là

Wat voor vracht diep in onze ruimen op de rivier
met gapende mond? Wie zou de keuze van het traject
willen bepalen? Afwijken mag je alleen in aantal
en duur van de tussenhavens in snelheid ook de rest het goede
het kwade komt voort uit schuldige illusies en daar achteraan
draait nog altijd het rad van de smoezige dageraad
in de monding waar wij straks stranden met de walvissen
duizend zonnen aan onze skeletten gebleekt en niemand is verbaasd
tenzij misschien de reisgezellen de zwervers
en de scherpe scherpste van de rook aan de hinkelhemel toegevoegd

Leven vóór het geslacht van de ossen in de ontmande dagen
en wachten en zweten aan de dissel van een zware kar
Maar wie leidt je misleidt je lastdier?
Hij zet de oogkleppen op om je rechtdoor te laten lopen
en je zwoegende voren dwars door het veld te trekken
gedwee vertrappel en verplet je je bedolven woede
gelukkig daarna als afgejakkerd en afgebeeld hij
je afkoppelt en bevrijdt Leren genieten
van je afgerukte geslacht die vogelverschrikker daar neergepoot

En amont de Pagan la lune comble joue en double
dans le ciel du ciel et le ciel du fleuve à qui la première
perdra le fil de la marelle tandis que je porte encore le thé amer
aux lèvres de mon ancienne rancune avec les vagues
de ce sùtra qui ne finit pas charriant mille pages de marbre
puis qui s'augmente de la force de ses propres mots
en mélopée âpre pendant que les hommes en sarong
et les femmes aux joues d'or se déshabillent le long de la lisse

Elles flottent ces femmes dans mon rêve cylindrique
et pagayent en éclats sur les eaux ramées du lac Inlay
où les bœufs paissent parmi les marécages
le flux trouble recouvrant leurs moignons de sexe noyés
qu'enlacent les anneaux bleus de serpents voraces
tandis qu'un bonze étendu sur la galerie de la pagode
à la dérive se prélassé sous le ciel exempt
il épuise les nouvelles de l'année révolue

Boven Pagan speelt de overvolle maan dubbel spel
in de hemel van de hemel en de hemel van de rivier over wie
als eerste de draad van het hinkspel verliest terwijl ik nog de bittere thee
naar de lippen van mijn oude wrok breng op de golven
van die eindeloze soetra die duizend marmeren bladzijden torst
die daarna aanzwelt met de kracht van zijn eigen woorden
tot een schrille melopee terwijl de mannen in sarong
en de vrouwen met gouden wangen zich aan de reling uitkleden

Ze dobberen die vrouwen in de cilinder van mijn droom
en peddelen uiteengespat op de beroeide wateren van het Inlemeer
waar de ossen grazen tussen de moerassen
de troebele stroming verhult de verdronken stompjes van hun geslacht
die door de blauwe ringen van de gulzige slangen worden omkneld
terwijl een bonze zich languit op de gaanderij van de driftende
pagode ontspant onder een vrijgestelde hemel
hij rakelt alle nieuwsjes op van het voorbije jaar

Les corps mêlés de lunes jumelles se rejoignent sur l'horizon
où tout s'étreint et puis s'annule en une nuit pourvoyeuse
quand le chaland morne accoste caressant le débarcadère
moteurs coupés ainsi qu'aborder un Bouddha de santal
et je marche dans Pagan où mon fleuve s'est fermé
m'immergeant au cœur de l'autre
moi l'enfant ce quelqu'un d'autre

Il y a sur la plaine effusion de lamelles d'or
une marelle céleste de briques passées
quand on a cessé de descendre la route
et que l'on se découvre en proie au temps en marées
à tracer sur la corde des nerfs les limites de nos marelles
comme amarré à la nacelle de nos infinies révolutions

Nos existences fleuves circulaires et la plaine de Pagan
est un globe à traverser à hauteur du sexe des bœufs
un jeu dangereux tel une marelle non marquée
qui va de la terre jusqu'à la terre
à travers le passage du ciel.

De verstrengelde lijven van tweelingmanen versmelten aan de horizon
waar alles elkaar omhelst en daarna opgaat in een gulle nacht
wanneer de doodse boot aanlegt en de aanlegsteiger streelt
met afgezette motor alsof hij ook een sandelhouten Boeddha aandoet
en ik loop door Pagan waar mijn rivier zich sloot
en me onderdompelde in het hart van de ander
ik het kind ik die ander

Er liggen op de vlakke gouden lovertjes vergoten
een hemels hinkelspel van verkleurde bakstenen
toen we ophielden de weg af te dalen
en we begrepen dat we zelf de prooi waren van tijd en getijden
zoals we op het koord van de zenuwen de grenzen van onze hinkels trokken
gemeerd als het ware aan de mand van onze omwentelingen zonder einde

Onze levens cirkelvormige rivieren en de vlakke van Pagan
is een aardbol die je voor het geslacht van de ossen moet oversteken
een gevaarlijk spel zoals een ongemarkeerde hinkel
die van de aarde tot aan de aarde loopt
door de passage van de hemel heen.

